

A MAI KOR SZEXUÁLIS KULTÚRÁJA

MILYEN A JÓ SZESEX?

Kinek milyen!... – intézhetnénk el röviden és őszintén.

De azért jó lesz a dolgok mélyére nézni. Hiszen tizenkét pár naplózta nap, mint nap intim életét, írt erotikus gondolatairól, elvárásairól egy hónapon keresztül, s habár ez a merítési minta semmiképpen sem tekinthető reprezentatívnak, mindenképpen kincset érő adalék. Képet kapunk a huszonegyedik század néhány emberpárja gondolatairól, vágyairól, erotikájáról. Beleesünk legtitkosabb magánéletükbe, s a naplózott történeteket igyekeztünk kézírásuk vonásaiban is rajtakapni, érzéseiket felfedezni a szavak mögött.

A szexualitásról, párkapcsolatról, intim életünkről kialakított véleményünk erősen kultúrafüggő. Míg ugyanarról a jelenségről a Föld egyik felén gátlástalanul beszélnek, s kiélik természetes vágyaikat, más vidéken tabuk, tiltások veszik körül, vagy szabályozottsággal kötik gúzsba a vágyakat erkölcsiségre hivatkozva. Az egyik területen a természetesség, a másikon a míveség, vagy mesterkélttség szerepe döntő.

Nincs szándékomban szembeállítani a keleti és nyugati kultúrát, de a magánélet tekintetében, a vérmérséklet különbözősége eleve kínálja a feltárást. Nem a szembesítés és szembeállítás, hanem a fejünkben megteremtett kényes egyensúly érdekében. Ahhoz, hogy megtaláljuk azt a pontot, amin kiegyensúlyozhatjuk a tökéletes harmóniát, bizony ismernünk kell a hinta két oldalán megjelenő kulturális súlypontokat. Saját szexualitásunk, saját párkapcsolatunk Jin-Jang tökéletességét kereshetjük meg általa.

Természetesen túl tág fogalom a Kelet és Nyugat, hiszen számtalan terület kultúrájáról is lehetne szó. Csupán általánosságban érdemes figyelni a polgári civilizáció (nevezzük nyugatnak) és a természeti népek (ők a keletiek) különbözőségét, és egységre törekvését, melyet érdemes önmagunkban is megteremtünk.

A polgári gondolkozás teremtette elvárások a szexszel szemben

Magánéletünket és munkánkat egyaránt megfertőzte a teljesítmény orientáltság, az elvárások rendszere, amit mások állítanak eléink, és teremtünk önmagunknak. Alapvető mércénk mérőfokai az idő, a minőség és mennyiség kérdése, az eredmény, azaz a teljesítmény. Így észrevétlenül ezeket a fogalmakat használjuk még a szex területén is. Fontossá vált, hogy ki mennyi időt szán a szexuális együttlétekre, kinek mikor, hányszor támad kedve feloldódni az intimitásban, és miképpen képesek összehangolni, figyelembe venni egymás igényeit, vérmérsékletét. S ugyanilyen fontossá vált az is, hogy önmagukhoz, és nem utolsó sorban másokhoz, az átlaghoz igazítva minőséget produkáljanak, amit a jelen társadalmunkban az orgazmusok minőségében, mennyiségében, elérésében mérnek a férfiak és nők egyaránt. Lassan úgy tűnik, hogy a kellemes összebújások nem a lélek együtt rezdülései és összefonódásai csupán, hanem egyfajta feszültségoldó szelep is, melyben jelentős szerep jut a teljesítménynek, s a sikeresség fokmérője a kéj.

Döbbsen lehet tapasztalni, hogy sok párnál egyszerűen nem jut elegendő idő az összebújásokra. Hiába állítjuk, hogy egy embernek mindenre van ideje, amire akarja, hajtós és anyagias világunkban egyre inkább háttérbe szorulnak, és szellemi, fizikai fáradtságra hivatkozva elmaradnak az ölelések. Egészen fiatalok is ájultan esnek bele abba a nászágyba, amit jórészt csak fáradtságuk kipihenésére használnak. Esetleg fel sem ismerik, hogy a szex

nem további energiát emészt majd fel, hanem energiát ad a párnak, azaz fontos része a test és lélek rekreációjának. Ha „munkának és teljesítménynek” fogjuk fel, akkor persze ez nem igaz.

Sokszor használják a párok az együttléteikre a „sikeres” vagy „nem sikeres” jelzőket, melyekkel a minőségre törekvést jelzik. A férfiak részéről ez még érthető is, hiszen egy sikertelen együttlét részükről kudarcos, szexuális problémáktól terhes, potencia zavarral küzdő próbálkozást jelent. De a nőknél? Furcsa helyzet, hogy mára az orgazmus elmaradása már sikertelenséget jelent, azaz a mérce, az elvárás a magas fokú kéj. Ez az elvárás pedig jócskán szorongató tényként lebeg a férfiak előtt, akik megijednek ettől.

A polgári társadalmak családaira, párkapcsolataira általában a monogámia jellemző. Erkölcsi elvárásként szerepel a kizárólagosság, s a partner, mint – feudális értelemben vett – tulajdon vesz részt a párkapcsolatban. A férfiak és nők erkölcsi megítélése, szabadsága – a modern időket is beleértve – nem egyforma mértékű. A férfiaknak mindig is több minden volt megengedett, elfogadott, elnézett. A nők erkölcsiségét pedig sokszor az öröklődés tisztaságára hivatkozva jobban védték. Ezekből a korlátokból kilépve teljesen természetes, hogy éppen a nyugati társadalmakból indultak el azok a mozgalmak, melyek a két nem egyenjogúságáért kezdtek harcolni, reformokat követeltek a házasságok, párkapcsolatok terén. A huszadik század elején kezdődő, majd a közepén kitornyosuló szexuális forradalom eredményeképpen a század végére a hagyományos szerepek szinte teljesen átértékelődtek, az erkölcsi normák megváltoztak. A házasságok fellazultak, nyitottabbá váltak, s a pár-t jelentő kisközösségek bomlásnak indultak, a csoportérdeket felváltották az egyéni érdekek, az önmegvalósítás. Habár a nagy társadalmi normarendszer továbbra is a monogám házasságokat tekinti etalonnak, egyre inkább elfogadottabbá váltak a külső kapcsolatok, a törvényesség nélküli együttélések, s a csoportszexre vonatkozó próbálkozások.

A naplózó párok nagy része is megpróbálta már a csoportszexet, de a kérdés feltevésekor nem volt egyértelmű, hogy ki mit ért alatta. Általában már egy harmadik személy aktív bevonása lefedi ezt a fogalmat. Ugyanakkor nagyon érdekes tanulság, hogy a legtöbben jelenlegi párjukkal mégsem szívesen ismételnék meg, tehát inkább visszatérnek a hagyományokhoz. A többes szeretkezést nem tartják természetesnek, inkább igazodnak az elvárásokhoz.

Mintha a szexualitás elveszítette volna a maga természetesét, feloldó szerepét, s a feloldódás helyett inkább a görcsösség, túlzott figyelés lenne a jellemző. A szex fajfenntartó funkciója már nem kíván akkora odafigyelést, hiszen a vegyipar, a gyógyszerek feloldották ezeket a félelmeket, s a lehetőségek széles tárháza áll egy nő rendelkezésére ahhoz, hogy egy gonddal kevesebb legyen, amire az ölelés minden pillanatában koncentrálnia kellene. Helyette figyelnek másra (pl. a testük rezdüléseire, erogén zónákra, a vágyaik beteljesedésére), s elfelejtik, hogy a figyelem és az ellazítás pont ellentétben állnak egymással. Annyira ügyelnek a részletekre, hogy elvesznek a nagy egészben, és sokszor pont ezért marad el a hatás.

Keleti természetesség

A legtöbb keleti kultúrában a szexualitás, az örömszerzés egy természetes örömforrás, amelyet az isten (vagy istenek) engedélyeztek nekik, a testet, lelket teljes egységben tekintve szentként tisztelik. Ismerik és tisztelik az égből jövő és a saját testi energiáikat, és ami a legfontosabb, tisztában vannak azzal, hogy szexualitásuk fő mozgatója az agy, a gondolatok. Az elfogadás, szeretet és harmónia sokkal fontosabb, mint bármilyen teljesítmény. Az idő nem hajtja őket, mert úgy gondolják, ezzel bőven rendelkeznek, nem hajtja őket semmi, s a nyugalom, a béke átjárja testük rezdüléseit is.

A kéjt nem elvárják, hanem megteremtik, és szabályozzák. A lehető legtermészetesebb módon tudomásul veszik, hogy aki nem ismeri és nem szereti a saját testét, az mástól sem várhatja el, hogy ismerje annak rezdüléseit, szeretgesse, becézgesse. Ennek ellenére természetesnek tartják, hogy a másik kéjéért felelősek, de a sajátjuk kulcsát önmagukban hordozzák. A fejükben, a hozzáállásukban, a szívükben, lelkükben, energiáikban.

Elképzelhetetlen, hogy Kelet embere arra hivatkozva ne ölelje meg a párját, hogy nincs rá ideje. (Még a munkamániás japánok és idót találnak az ölelésre, akár naponta többször is.) Ritka jelenség lehet, hogy egy férfi küzdjön a korai magömlésével, mert soha nem sietett, nem kapkodott, és nem is érti, mihez képest lehet korai. Megtanulta szabályozni olyan természetességgel, mint ahogyan a szobatisztaságra is rászoktatták. A lányokat nem arra nevelik, hogy önmagukat megvalósítsák és tisztességük érdekében a fiúkat távol tartsák maguktól, hanem arra, hogy életük egyetlen célja a férfi teljes körű kiszolgálása legyen, tehát ugyanúgy tud szeretkezni is, mint főzni, vagy teát szervírozni. Miután nem az eredményre, hanem a folyamatra figyel, teljesen feloldódik benne, és könnyen eléri azt az orgazmus szintet, amin az európaiak görcsölnek. Befelé figyelnek, nem pedig a külsőségekre, és nem akarják mindenáron másokhoz hasonlítani magukat. Nincsenek elvárásaik, csak egyszerűen adják magukat.

A keleti kultúrában és a természeti népeknél nem elsősorban a monogámia a jellemző, hanem inkább a férfiak uralta poligámia. Gondolhatunk itt a háremekre, a többnejűségre, mely szokásrend sokszor nem belső elvárásokhoz igazodott, hanem gazdasági tényező is volt. A gazdagabb képes volt több feleséget, ágyast is tartani, s célként nem a szexuális változatosságot jelölték, hanem a minél több utód létrehozását. Elsősorban az ősi elvárásnak akartak megfelelni a minél több egészséges trónörökös, vagy munkaerő „létrehozásával”.

A háremekben, a több nejet fenntartó házasságokban a nők mindent kitaláltak annak érdekében, hogy minél nagyobb kegyet nyerjenek el uruktól, s így ezen a területen egy nagyon míves szexuális kultúra alakult ki. Mindemellett a nők tökéletesen elnyomottak maradtak mind a mai napig. De ismeretlen számukra – még a huszonegyedik században is – az elégedetlenség, a szexuális zavar, a teljesítménykényszer, s a versenyfutás az idővel.

Férfi és női szerepek

A nyugati, polgári társadalmakban

Az utóbbi évtizedekben teljes egészében tért hódított magának a pornó. Sokan művészetnek nevezik, de ezt jócskán túlzásnak tartom. Legfeljebb a művészetek szubkulturális eleme, amely egyáltalán nem a valóságot tükrözi, hanem annak egyfajta karikatúrája, szélsősége, és célja nem a művészi igényesség kiszolgálása, hanem a gerjedelmek felkeltése, és nem utolsósorban jó üzleti hozam létrehozása. A pornó iparág, és kereskedelem. Mégsem állítanám, hogy felesleges szenny, életünk része, és akkora hatással van az emberek gondolkozásának, szemléletének kialakításában, hogy figyelmen kívül hagyása egyszerűen ostobaság, és tudományos tévedés lenne. Jelentősen befolyásolja a szexről alkotott kép kialakítását, főleg azóta, mióta a neten, a világhálón is uralomra tört. Bárki számára hozzáférhetővé vált, és új műfajokat, sőt új szexuális zavarokat is létrehozott. Elsősorban a nők a meghatározó

szereplői, és a férfiak a fogyasztói, akik vizuális lények lévén sokszor szexuális kultúrájuk alap elemeit is ebből a forrásból veszik.

A férfiak

Éppen ezért jelentős eltérés tapasztalható a férfiak és nők szexuális elvárásai között. A férfiak számára elsődleges szempontú a látvány, hogy a partner milyen vizuális élményt nyújt. Hiába mondogatják a nők, hogy a lelkük megcsillantására vágnak, s szeretnék, ha azt vennék észre, bizony a férfi tekintetek egyáltalán nem a lélek rezdüléseire tapadnak... Először. Majd jöhet a belbecs is, de elsősorban a megjelenésben keresnek valami megfogót, szépséget. Fontos az a fránya belső kisugárzás is, de ha rossz csomagolásból sugárzik, szinte teljesen erejét veszti... A férfi vágyak bizony a szexis nőre indulnak be, és minél többet nézték a pornót, annál inkább merész elvárásaik vannak a szexisséggel szemben. Egyesek számára egy kézmozdulat, egy gesztus is szexis, másoknak viszont csak a haspóló és a miniszoknya. (Szerencsére a férfi elképzelések is annyi félek, hogy a legkülönbözőbb hölgyek is megtalálhatják azt a férfit, aki éppen rajtuk találnak valami igazán vonzót és szexiset.) Tény és való: ma egy fiatal európai nőnek igazán gondosan „kitalálnak és megkreálnak” kell lennie ahhoz, hogy a fiúk, férfiak vizuális igényeinek megfeleljenek. S ha gondolatban a hölgyeket levetkőztetjük, akkor rájöhethetünk, hogy egyre fontosabb szerepet kapnak a fehérneműk, a testékszerek, és maga az ápoltság. Az elvárás: a tökéletesség.

A férfiak szerint a nőknek gátlástalannak, kezdeményezőnek kell lennie, és legyen tisztességes úgy, hogy mindeközben mindent profi módon tudjon a szex technikájáról, trükkjeiről. (A tisztességességről elég annyi, hogy ne csalja meg őt, de elcsábítható legyen mástól...) Ismerje és szeresse önmagát, a testét, legyen nyitott, ápoltság. És az sem baj, ha kicsit – vagy nagyon – biszex. Látványosan élje meg az orgazmusait, kaparja le a tapétát, és szaladjanak össze a szomszédok a visítására, ha orgazmusa van, s őt irigyeljük a teljesítményért, hiszen ezt az extázist (is) ő okozta...

Persze vannak kevésbé szexorientált férfiak, akik számára a rámenős, vágyakkal rendelkező nő maga a rémálom. Ők hagyományos férfi szerepben tetszelegve maguk akarják irányítani a folyamatokat, s örülnek a nő kéjének, de csak akkor és annyiszor, amikor nekik kedvük szottyán rá. (Ez a típus általában ritkán szeretkezik, többek között ezért sem mer szembesülni a feléje áradó nagyobb elvárásokkal.) Ők figyelmet, gondoskodást várnak a nőtől, érzelmeiket, becézgetést, de ha mégis belemennek a szexcsatába, méltó ellenfelet szeretnének kardélre hányni... Azaz a ritkás együttlétekben is a pornóhoz hasonló gátlástalan tökéletességre vágnak.

A férfiak az együttlétek forgatókönyvét is általában a pornóból veszik. Így aztán nem sok jelentőséget tulajdonítanak a csábításnak, és szívesebben lépnek a tettek mezejére, mintsem hogy felesleges időt pazaroljanak a lélek rejtelmekre, simogatásokra.

Természetesen sarkítok, és karikatúrát rajzolok magam is. Amint elolvassák, könnyen beláthatják, hogy lehetetlen elvárások ezek, de nyíltan vagy burkoltan mégis nap, mint nap belefutunk, s olykor a naplókban is tetten érhetők ezek a fantázia- és vágyálmok.

Speciális a férfiak viszonya a pornóhoz és a maszturbációhoz. Teljesen természetesnek tartják, hogy kiegyensúlyozott – vagy annak feltüntetett – partnerkapcsolatban is időnként pornó képek, filmek nézegetésével tartják szinten vágyaikat, s lelkes maszturbálással oldják fel feszültségeiket, olykor a valós szeretkezések helyett is. Vagy megfogalmazzák, vagy sem:

az önkielégítést a legtöbben pont azért szeretik, mert nem kell hozzá a lelküket is adni, csak a test könnyül, a feszültség oldódik, de számukra a lélek beleadása az együttlétbe gyakran teher. A pszichével a legtöbb férfi nem tud mit kezdeni. Mármost a nőjével... Ő maga ugyanúgy megsértődik, depresszióssá, vagy beteggé válik, mint egy nő. Sőt! A férfiakat tartom érzékenyebbnek.

A nők

A nők úgy tűnik, hogy egy jottányit sem akarnak engedni romantikus elképzeléseikből. A kamaszkori rózsaszín álmok szövögetése után a szex véres valóságába a legtöbben nem hajlandók behuppanni. Elvárják az állandó nagy felhajtást, a gondosan megteremtett körülményeket és környezetet, becézgetést, simogatást. A női hiúság szinte végtelen, ezért ugyanígy elvárják az állandó dicséretet, udvarlást, s azt a figyelmességet, amire a legtöbb férfi alig képes: vegye észre az új illatot, frizurát, ruhát, jegyezze meg a dátumokat, ünnepeket, legyen nagylelkű ajándékozó... Sok realitás van az elvárások mögött. De még több nem az...

A nők nagyon szeretnék, ha a párjuk mindig vágyakozna rájuk. Mindig? Azaz csak akkor, ha nekik is kedvük támad az intimitásra. De akkor legyen harcra kész, irányító, határozott, magabiztos és érzékeny egyszerre. Sőt! Okozzon orgazmust partnerének mindenáron, mert ez eleve elvárásként szerepel. Nem csak a nő részéről!

A mai kor hölgyeinek nem egyetlen partnere van. Rendelkeznek összehasonlítással – szemben nagyanyáinkkal, akik számára csak az „apus” létezett, s az olyan volt, amilyen. Úgy volt jó, vagy rossz, nem volt mivel, kivel összehasonlítani, s az orgazmusról sem sokat tudtak. A mai nőknek van elképzelésük a kéjes, tökéletes együttlétekről: olvasták, hallottak róla, elképzelték. Lehet, hogy az egyik partnerrel megélték, a másikkal viszont nem sikerült. Ilyenkor szinte követelik maguknak az orgazmust, mert „az nekik jár”, s ettől olyan szorongásokat, gátlásokat építenek ki a férfiakban, hogy potenciájuk automatikusan a kényszertől csökken, hiúságuknak nem használ az összehasonlítás. A férfiak tudják jól, ha nem tudnak megfelelni az elvárásoknak, akkor bizony le lesznek cserélve, s ezért hajtaniuk kell ahhoz, hogy egy bizonyos színvonalat tartani tudjanak.

A nők zöme olyan férfira vágyik, amit (vagy akit) a fantáziájában teremtett meg, s amilyen nincs is. A magabiztos, jó potenciájú férfi általában nem érzékeny, és kevésbé figyelmes. Amelyik érzékeny, annak a potenciája is sérülékeny, mert minden rezdülésre reagál. Amelyik szereti a szexet, az lehet, hogy kevésbé hűséges, amelyik meg hűséges otthonülő, meglehet hogy csak negyedévente kap kedvet az ölelésre... Szóval olyan elvárásokat támasztanak a nők a férfiakkal szemben, ami szinte teljesen lehetetlennek tűnik, főleg a megjelölt párosításokban.

A nők egyre görcsöbben ragaszkodnak az orgazmusukhoz. Nem csak úgy általában, hanem főként kiemelten a hüvelyben megélt orgazmushoz! (A legtöbb szexológus szerint teljesen mindegy, hogy egy nő miképpen éli meg az orgazmusát, az a lényeg, hogy képes legyen valamely fajtájának átélésére. Ennek ellenére a legtöbben a legmagasabb értékűnek mégis a hüvelyi orgazmust tartják, és szexuális életük tragédiájaként élik meg, ha nem sikerül elérniük.) Trükköket, ötleteket szeretnének hallani a megoldás érdekében, s annyira mereven figyelnek a cél elérésére, hogy közben minden természetes elengedettségről megfeledkeznek. Ez a nők teljesítmény kényszere a szexben. Míg a nők egy része úgy gondolja, hogy a hiányért a párja a felelős, a körülmények, a neveltetése (lehet benne igazság is), egy másik része pedig önmagában keresi a hibát, hogy biztosan nem képes rá, túl görcsös, ügyetlen,

szerecsétlen (s ha a túlzásokat levesszük, ezekben a tényekben még több igazság van). Csakhogy a szexben nem az orgazmus a cél, hanem az ölelésben való teljes feloldódás, az odaadás.

Ha szóba hoztuk a pornót és a maszturbációt a férfiaknál, itt is szót kell ejteni róla. A nők zöme nem kedveli a pornót. A nők nem vizuális, hanem emocionális típusok, azaz nekik nem elég a látvány, szükséges hozzá az érzés, az érintés. Az okos, felvilágosult nő nem is hátrítja, s nem kap infarktust, ha a párja – vagy akár együtt is – néha megnézik. Teljesen más a helyzet, ha a szeretkezések helyett nézi, s ezáltal a legokosabb nő is elveszti a türelmét, és a pornóban ellenfelet lát, akire (vagy amire) féltékeny, és dühös. Tudja jól, hogy a férfiak összehasonlítják a filmbeli nőkkel, s tisztában van vele, hogy nem képes konkurálni a profikkal. S ez a tény nemhogy feldobná, inkább nullázza a vágyát, megtépázza az önbizalmát. Kivétel nélkül szinte minden nőjét.

Még inkább kényes kérdés a férfiak maszturbációja a nők értelmezésében. A nők megbocsáthatatlan bűnnek tartják, ha partnerük maszturbál, s főleg ha titkon rajtakapják. Ilyenkor azt gondolják, hogy a cselekmény helyettük történik (van is benne igazság), és nem képesek megérteni a férfiak önkielégítéshez való speciális viszonyát. (A legtöbbször sokkal kényelmesebb a gyors testi feszültség oldás, mint a fárasztó, érzelmekkel teli ölelés.) Ezzel szemben a nők zöme hadilábon áll az önkielégítéssel. Ha gazdag a libidója, akkor színesítésre használja, ha kielégítetlen a szexuális összehangolatlanság miatt, akkor pedig pótcselekvésként. Még többen – sehogyan.

Szélsőség és igazság

Még mielőtt azzal vádolna a kedves olvasó, hogy meglehetősen sarkos és szélsőséges vagyok, el kell, hogy mondjam: mindig direkt sarkítok. Ahhoz, hogy akár társadalmi szinten, akár az egyének kapcsolatának megértése, megértetése szintjén tisztán lássunk, mindig karikatúraszerűen kell felvillantani a képet, hogy teljesen érthető legyen, s hogy magunk is kinevessük képtelen elvárásainkat. Olyan ez, mint az elvarázsolt kastély, a torz képen nevetünk, de jobban felismerhetjük hibáinkat.

Mégis a szélsőségek bizonyítékának szánom az esetet, amikor is egy húszéves, intelligens, nagyon jóképű egyetemista fiú a következőket mondta nekem. „Nem megfelelő a merevedésem akkor, ha a lánynál nem jó a műsor.” Először nem is értettem mire gondol, majd megmagyarázta. Ha a lány nem az orális szexszel kezd, nem tökéletes az alakja, nem szexis a fehérműje, nem sikít a szeretkezéskor és nem kapható a partira, perverz játékokra – vége a világnak. Nincs izgalom. Ha passzív, akkor hamar elhagyják. Ha túl aktív, megijednek tőle. Ha túl buta tréfa tárgya, ha túl okos, menekülnek előle.

A nők nemcsak elvárják, hanem követelik a férfiaktól az orgazmust. Ettől önmagukat is, és a partnerüket is teljesítmény nyújtására kényszerítik, amitől elvesz a libidó. Nagyon jelentős gond a párkapcsolatokban a kommunikáció zavar. Az egyik fél elgondolja, hogy a másik mit is akarhat, de nem biztos hogy minden úgy van. Másat mond, mint amit érez, másat mutat, mint amit szeretne. Többéves házasságban is elakad az érzelmi és verbális kommunikáció rendszere, s míg azon gondolkodik, hogy miképpen hozza helyre a házasságát, cselekvéseiben mindent elkövet azért, hogy teljesen széthulljon. A sértett fél pedig gyűjtögeti a sértődéseit, szálkáit addig, míg feloldhatatlannak véli a gondot, és begubóznak a megoldhatatlannak hitt probléma csomag mögé.

A keleti szemlélet szerint

Nem elsősorban arra szeretnék kitérni, hogy távol tőlünk miképpen élik meg az elvárásaikat a férfiak és nők a huszonegyedik században, hanem arra helyezném a hangsúlyt, hogy a nyugati, polgári kultúrában is elterjedő keleti gondolkozás – ami a szexológiába és lassan belopódzott – miképpen változtathatja meg a két nem egymáshoz való viszonyát.

Az európai kultúrában, főleg a fejlett országokban hisznek az egyenjogúságban, és megkérdőjelezik a férfiak családfői, családfenntartói szerepét. Ez a tény egyáltalán nem használta a nemi szerepeknek sem, sőt hozzájárult a hagyományos családminták és házasságok felbomlásához is.

A keleti gondolkozás szerint a Jin és Jang teljes egysége a lényeg. A férfi a Nap energiáival rendelkezik, a nő pedig a Holdéval. A Holdnak nincs önálló fénye, csak visszatükrözi a Nap fényét... Ha mindkét fél elismeri a másik szerepét, és meg tudja teremteni a harmóniát, akkor nincs vita a nemi szerepek körül, még a modernizált társadalomban sem. Az alkalmazkodásról, a másik elismeréséről, az odaadásról, oldottságról, természetességről, szeretetről van szó, ami nem nélkülözhető sem keleten, sem pedig nyugaton.

Ezt az egységet és harmóniát, vagy ezek felbomlását kerestük a kézírásokban is, melyek személyiségünk teljes értékű lenyomatai. Jelzik pillanatnyi állapotunkat, szemléletünket, és azok változásait. Mert szexualitásunk megjelenik az élet minden területén, így az írásunkban is.